

Violeta Tomič

Oder je bil od nekdanj nekaj magičnega

Igralka Violeta Tomič pravi, da je Metličanka in velika lokalpatriotka, čeprav je v Metliko prišla šele kot osemletno dekletce na koncu prvega razreda osnovne šole. Po študiju in službi v Ljubljani si je pred nekaj leti v Metliki kupila hišo, iz katere je naredila svoj dom, medtem ko pravi, da v Ljubljani živi le ateljejsko. Prav vrnitev v Metliko ji je po njenem vlila neverjetno samozavest.

Violeta je odrasčala v operno-gledališki hiši v Sarajevu, kamor je z očetom, glasbenikom v opernem orkestru, hodila na vaje in predstave. Oder se ji je že takrat zdel nekaj magičnega in želela je postati baletka, ker je baletke srečevala vsepovsod. Takrat se ji še sanjalo ni, da se na odru lahko dogaja še kaj drugega kot zgolj balet. "Ko sva z mamo prišli v Metliko, sem najbolj pogrešala opero. Morala sem se predstaviti novim sošolcem in pred tablo sem odplesala belega in črnega laboda iz Labodjega jezera, veliko govorila in pela. Vem, da sem jih zelo zabavala," se spominja Tomičeva. Učiteljica Rusova je hitro odkrila njene sposobnosti in ni bilo več predstave, na kateri ne bi nastopila.

"Že od malega sem čutila, da bo moje življenje potekalo na odru, v Metliki pa sem spoznala, da je to lahko tudi igra in ne le balet. Ko sem pred petindvajsetimi leti zaključevala osnovno šolo, nismo imeli do-

volj informacij o nadaljnjem šolanju. Misliha sem, da me morajo odkriti, da lahko postanem igralka, pa še nerodno mi je bilo priznati svoje poklicne želje. Šele prof. Zvonko Rus mi je odprl oči in me usmeril v nadaljnje šolanje," pripoveduje. Potem je živela le še z mislijo na igralsvo. Želja je bila tako močna, da je šla na sprejemne izpite v Zagreb in Ljubljano in bila uspešna na obeh.

Četudi je Violeta leta 1985 diplomirala z desetko in za diplomsko nalogo dobila študentsko Severjevo nagrado, dve leti ni dobila redne zaposlitve. Saj so ji ponujali pomoč, a se ji je zdelo, da ne bo dovolj dobra, če ji bo kdo pomagal. "Največja težava je bila, ker sem imela natančno narejen načrt do diplome, potem pa je bila praznina. Saj sem dobila vloge v Celju in Kranju, v Ljubljani pa sem zgolj stiralala, dokler nisem dve leti po diplomi le teden dni pred premiero vskočila v eno od predstav in jo na ta način rešila," niza. Leta 1987 se je tudi zaposlila v Mestnem gledališču ljubljanskem ter že po treh letih dobila Severjevo nagrado. Petnajst let je bila zvesta temu gledališču, pred dvema letoma pa se je podala na pot svobodne umetnice. Takrat je bilo po njenih besedah to samomorilsko, ker za ženske ni dela. A ko je dokazala, da se je mogoče spodobno življati tudi na ta način, je postala marsikomu za vzor. Priznava pa, da je, ko je pustila službo in redno plačo, ni bilo strah, kako bo naprej. "V gledališču je bilo v začetku zanimivo delo, potem pa je vse bolj tonilo v komercialne vode in ker nisem imela več umetniške motivacije, sem odšla," pojasni. Dela Tomičeve ni bilo nikoli strah in tako kot v gledališču se tudi sedaj ne ustraši nobenega garanja. Le da se sedaj z ostalimi igralci projektno združuje za čim bolj zanimivo predstavo, hkrati pa se še lepo imajo.



Violeta se je preizkusila tudi v režiji in njen režiserski prvenec Žurka za punce je do slej doživel že 170 repriz. "Včasih me predstavljajo kot igralko in režiserko, a slednje nisem. Tudi kostume sem likala in nosila sceno. Če igralec seže niže, je vse v redu, sicer pa je marsikaj narobe. Je bila pa režiserska izkušnja zame pomembna šola, saj sem spoznala, kako smo igralci včasih nemogoči," pravi Tomičeva, ki ima to prednost, da je vsestransko uporabna, predvsem pa ne čaka, da bi jo povabili k sodelovanju. Pravi, da z veseljem počne prav vse, kar je povezano z igralsvom, in ni ničesar, kar bi ji bilo posebej pri srcu. A kljub temu doda, da bi bilo zanjo idealno igrati v gledališču, ki ga podpira država, z dobrim tekstom, režiserjem, kostumografom in sceno. Tu se po njenem igralec zares lahko razvije. Ker pa ni idealistka, ve, da so te priložnosti redke in da nanje ne gre čakati.

Čeprav Tomičeva ve, da je v Sloveniji dobro poznana, ostaja preprosta, kakršna je bila v gimnaziji. Celo z istimi ljudmi kot v srednješolskih letih se še vedno družijo. Zanj je pomembno, da jo ljudje toliko poznajo, da ne vprašajo, kdo je, slave pa ne jemlje kot breme. Predvsem pa je zadovoljna, da je marsikje zaorala v ledino. Preprosto upa si in ne da se je ustrahovati. "Delam pa lahko za tri in se dela ne bojim. Bojim pa se ljudi, ki začnejo izkoriščati mojo ljubezen do gledališča," iskreno odkrije delček zakulisja.

Fotografija in besedilo:
Mirjam Bezek-Jakše



Iz arhiva Violete Tomič.